

NGÀI LÀ MẠCH SỐNG

Bước vào Thánh Lễ Chúa Nhật hôm nay (CN XIII thường niên B), cộng đoàn đáp ca Thánh Vịnh, dâng lời tạ ơn tán tụng Thiên Chúa đã "chữa lành con hết đờn đau bệnh tật, cứu con khỏi chết, giải thoát con không để quân thù hãm hại, kéo con vào nơi âm phủ. Người nhân hậu khoan dung đáp lời con van nài, cho con mang lễ phục vào châu thánh nhan.

"Vì tôi được Chúa nhắc nâng,
Quân thù chẳng dám vui mừng hả hê.
Ngợi khen tán tụng Giavê!
Thương tôi, Ngài đã lắng nghe tôi cầu,
Chữa lành tôi hết đờn đau,
Cứu tôi thoát khỏi xuống sâu đáy mồ.
Ta mau thành tín tôn thờ,
Đàn ca cảm tạ tụng hô danh Người!
Người không giận mãi, chóng nguôi,
Nhưng yêu thương mãi suốt đời chẳng ngơi."
"Xin Ngài ghé mắt lắng tai,
Xót thương nghe tiếng van nài, con xin,
Xin Ngài phù hộ giữ gìn,
Đỡ nâng, dẫn dắt, đoái nhìn con đây.
Xin Ngài cởi áo sô này,
Tung bùng vũ điệu, Ngài thay nhạc sầu.
Con mang lễ phục rực màu,
Thắt lưng tươi tắn, vào châu thánh nhan.
Con dâng hết cả tâm can:
Tạ ơn Thiên Chúa muôn vàn chẳng ngơi."
(Tv 30: 2-6; 11-13)

Lời tạ ơn tán tụng Chúa ban sự sống như trong trình thuật tin mừng Mác-cô: "Khi Chúa Giêsu đã xuống thuyền trở về bờ bên kia, có đông dân tụ họp quanh Người. Lúc Người đang ở bờ biển thì

có một ông trưởng hội đường tên là Giairô đến. Trông thấy Người, ông sụp lạy van xin: "Con gái tôi đang hấp hối, xin Ngài đến đặt tay trên nó để nó được khỏi và được sống". Chúa Giêsu ra đi với ông ấy, và đám đông dân cũng đi theo chen lấn Người tứ phía.

Lúc ấy cũng có một người đàn bà bị bệnh xuất huyết đã mười hai năm. Bà đã chịu cực khổ, tìm thầy chạy thuốc, tiêu hết tiền của mà không thuyên giảm, trái lại bệnh càng tệ hơn. Khi bà nghe nói về Chúa Giêsu, bà đi lẫn trong đám đông đến phía sau Người, chạm đến áo Người, vì bà tự nhủ: "Miễn sao tôi chạm tới áo Người thì tôi sẽ được lành". Lập tức, huyết cầm lại và bà cảm thấy trong mình đã được khỏi bệnh. Ngay lúc ấy, Chúa Giêsu nhận biết có sức mạnh đã xuất phát tự mình, Người liền quay lại đám đông mà hỏi: "Ai đã chạm đến áo Ta?" Các môn đệ thưa Người rằng: "Thầy coi, đám đông chen lấn Thầy tứ phía, vậy mà Thầy còn hỏi 'Ai chạm đến Ta?!'" Nhưng Người cứ nhìn quanh để tìm xem kẻ đã làm điều đó. Bấy giờ người đàn bà run sợ, vì biết rõ sự thể đã xảy ra nơi mình, liền đến sụp lạy Người và thú nhận với Người tất cả sự thật. Người bảo bà: "Hỡi con, đức tin của con đã chữa con, hãy về bình an và được khỏi bệnh".

Người còn đang nói, thì người nhà đến nói với ông trưởng hội đường rằng: "Con gái ông chết rồi, còn phiền Thầy làm chi nữa?" Nhưng Chúa Giêsu đã thoáng nghe lời họ vừa nói, nên Người bảo ông trưởng hội đường: "Ông đừng sợ, hãy cứ tin". Người không cho ai đi theo, trừ Phêrô, Giacôbê và Gioan, em Giacôbê. Các Ngài đến nhà ông trưởng hội đường và Chúa Giêsu thấy người ta khóc lóc kêu la ồn ào, Người bước vào và bảo họ: "Sao ồn ào và khóc lóc thế? Con bé không chết đâu, nó đang ngủ đó". Họ liền chế diễu Người. Nhưng Người đuổi họ ra ngoài hết, chỉ đem theo cha mẹ đứa bé và những môn đệ đã theo Người vào chỗ đứa bé nằm. Người cầm tay đứa nhỏ nói rằng: "Talitha, Koumi", nghĩa là: "Hỡi em bé, Ta truyền cho em hãy chỗi dậy!" Tức thì em bé đứng dậy và đi được ngay, vì em đã được mười hai tuổi. Họ sửng sốt kinh ngạc. Nhưng Người cấm ngặt họ đừng cho ai biết việc ấy và bảo họ cho em bé ăn.

Trong cả hai trường hợp làm phép lạ, **Chúa ban sự sống**, nhưng Người nhấn mạnh **cần phải có Đức Tin**

I- CHÚA LÀ MẠCH SỐNG, NGƯỜI BAN SỰ SỐNG CHO NHỮNG AI CÓ LÒNG TIN

Tác giả Sách Khôn Ngoan đã viết:

Thiên-Chúa không làm ra cái chết,
Chẳng vui khi chấm dứt mạng người.
(KN 1)

Lẽ thường, con người ai là chẳng sợ phải chết. Ai cũng muốn sống. Đối diện tử thần là phải cầu cứu. Chúa sẽ cứu giúp, nhưng Chúa phán "cần phải vững tin".

* Paul Verlaine (1844-1896), một nhà thơ Công Giáo, người Pháp, sau khi gặp những biến cố do đời sống thác loạn dẫn đến tù đày, ông hoán cải trở lại với tín ngưỡng từ thời ấu thơ. Khi ấy, lòng đạo của ông rất sốt sắng, nổi bật trong bài "Chúa ơi, không nhờ Ngài sao con được sống?" "(Seigneur, vous m'avez laissé vivre). Ông viết:

"Chúa ơi, không nhờ Ngài sao con được sống! Ngài thử thách con cho đến khi tắt bóng đời con. Con cuồng say trong u mê không còn sáng mắt. Ngài trừng phạt con bằng đói khát đớn đau. Ngài cho ma quỷ cám dỗ hồn con lao đao khổ đốn. Rồi như được sức mạnh tinh thần của Gióp, Ngài đã sai thiên thần cùng với tổ phụ Giacóp, đến chiến thắng cho con được giải thoát lạ thường. (đoạn 1)

"...Ngài chính là Thầy con, các huấn lệnh của Thầy là ân huệ Thầy ban cho con. Nhưng Thầy ơi, Thầy hãy cho con sức mạnh. Con cần có Thầy như cây cần có vỏ, con cần có Thầy như loài vật cần phải có bản năng. Trái tim con đây, xin Thầy hãy tác động làm khí cụ bình an! Lạy Chúa, Xin ban cho con sức mạnh và lòng can đảm, để con thực thi công chính và huỷ diệt ác tâm! (đoạn 7)

::: Cong Giao Viet Nam :::

* Người đàn bà bị bệnh xuất huyết mười hai năm ròng rã, tuyệt vọng chữa trị, ông trưởng hội đồng có con gái thập tử nhất sinh, chỉ còn trông cậy vào Chúa cứu giúp. Ông đến gặp Người, ông sụp lạy van xin Người đặt tay trên con gái ông để nó được thoát chết. Người đàn bà không dám đối diện Chúa, chen lẩn đám đông, lén được chạm áo Người là yên trí hết bệnh. Chúa trả lời ông trưởng hội đồng *"hãy vững tin, đừng sợ"*. Còn người đàn bà kia, lén chạm áo Người, tuy Người không thấy, nhưng Người cảm nhận, Người biết hết, Người bảo *"đức tin con đã chữa con, bệnh con khỏi hẳn, hãy về bình an"*. Họ là những người tin Chúa sẽ chữa lành, *tin tuyệt đối, tin mạnh mẽ, tin hoàn toàn, tin vững chắc đến nỗi chỉ cần được rờ vào áo Chúa, chẳng cần biết Chúa có trông thấy mình hay không*. Thế mới biết **Chúa cần có đức tin sống động** đến mức nào. **Đó là mẫu nhiệm Đức Tin.**

a- Đức Tin ấy đã chiến thắng Sự Dữ:

* Lần kia, khi Chúa Giêsu trên thuyền cùng với môn đệ, chợt có một cơn bão lớn và những lớp sóng ủa vào thuyền đến nỗi sắp đầy nước. Còn Người thì ở đằng lái dựa gối mà ngủ. *Các ông đánh thức Người và nói: "Thưa Thầy, chúng con chết mất mà Thầy không quan tâm đến sao?"* Trỗi dậy, Người đe gió và phán với biển rằng: *"Hãy câm đi, hãy lặng đi"*. Tức thì gió ngừng biển lặng như tờ. Rồi Người nói với các ông: *"Sao các con sợ hãi thế? Các con không có đức tin ư?"* (Mc 4: 35-40). Sóng gió im hơi, biển lặng. Biển là sào huyệt của Satan. Sóng thần cuồng phong là hình ảnh của sự dữ, Chúa thống trị sự dữ ác thần.

* Lần này, bệnh lâu năm được lành hẳn, con bé 12 tuổi tỉnh hẳn, được tỉnh dậy và đang nằm thiếp đi, bỗng trỗi dậy và đi được. Bão sóng, biển động, bệnh tật hết thuốc chữa là ám chỉ lộng hành của ma quỷ thần ác.

* Tại sao bão đó là do ác thần Ma vương? Vì như sách Khôn Ngoan đã giảng: "bởi ác quỷ ghen tương, nên tử thần đột nhập vào thế gian: kẻ nào thuộc về nó thì bắt chước nó" (Bài Đọc I):

"Khi Chúa sáng tạo thế nhân
Người cho họ được vững bền trường sinh
Cho mang bản tính thần linh,
Cho mang hình ảnh quang vinh của Người.
*Nhưng vì ganh tị, để người,
Quỷ Thần chống lại ý Người đã ban,
Tử Thần bèn nhập thế gian,
Ai theo phe nó là con Quỷ Thần."*
(KN. 2: 23-25)

Cho nên trong nghi thức rửa tội, ngoài nghi thức tuyên xưng đức tin, tiếp theo còn có thêm nghi thức đọc lời nguyện trừ tà và từ bỏ tà thần.

Satan cao ngạo chống Chúa chỉ vì lòng ghen tương. **Căn tính của Ma quỷ là ghen tương tị hiềm.** Satan thấy Chúa dựng nên loài người, được Ngài trân quý, ưu ái, sinh ra **đồ kỵ**, nó muốn **độc quyền, độc chiếm lòng Chúa ái mộ**, không muốn có thụ tạo nào hơn nó, **nó ích kỷ sinh ra oán hận Chúa, ghen ghét loài người, nên chống Chúa**, phá đổ công trình của Chúa. Rõ ràng là Ma Quỷ ghen tương, ganh tị không chấp nhận loài người đã được Chúa ban Thần Khí, trở nên thụ tạo được Chúa yêu thương, nên rình rập cám dỗ, lôi kéo họ theo mình mà chống lại Thiên Chúa. Đó là đầu mối của tội lỗi phá vỡ công trình tạo dựng của Thiên Chúa.

Nó bị trừng phạt đuổi ra khỏi Thiên Cung. Ngay từ ban đầu, nó hiện hình thành con mãng xà, cám dỗ Eva nguyên tổ bất tuân lệnh Chúa để ăn trái cấm. Nhưng Chúa đã trừng trị nó. Nó đã bị nguyên rủa như lời Cựu Ước tiên báo về vai trò của Đức Eva Mới là Đức Maria đồng công cứu thế, khi Thiên Chúa tuyên phạt nó trong vườn địa đàng vì tội xúi giục nguyên tổ trái lệnh Người: "Ta sẽ đặt đồ kỵ giữa người và Người Nữ, giữa dòng dõi người và dòng dõi Người, trong khi người rình cắn gót chân Người thì Người sẽ đạp nát đầu người." (Sáng Thế Ký 3, 15). Đạp nát đầu người, chính là **đạp dập nát ngay cả những ý nghĩ kiêu căng đang manh nha trong đầu** nó vì lúc nào nó cũng **rình rập cắn gót chân Bà**.

b- Ngày nay, hơn lúc nào hết, quỷ vương đang lộng hành.

* *Trong gia đình*, các phần tử vì ghen tương tị hiềm sinh ra dối trá, mưu mô, chia rẽ bất hoà, chống đối nhau, phá bỏ luân thường đạo lý. Con người đã để TÂM tà làm cửa ngõ cho Ma vương đột nhập thống trị.

* *Ngoài xã hội* thì "Homo homini lupus", con người đối với nhau như loài chó sói, cao ngạo muốn cướp quyền Tạo Hóa là chủ của sự sống. Họ tự cho mình quyền tự quyết làm chủ đời mình để cố vố sát nhân, giết thai nhi, chuyển giới tính. Họ giơ chân đạp trời thay vì đội trời đạp đất để họ quỳ lạy tội phạm, thần phục Satan. Họ mạo nhận Thánh Linh để tuyên bố đã tạo thai nhi không theo luật thiên nhiên nam nữ kết hợp mà nói đây là "Nhà Chúa Cha" mặc khải. Họ ngoảnh mặt không biết đến Lời Chúa trong Tin Mừng trên đây tỏ rõ uy quyền của Ngài là chủ sự sống, Ngài đã cảm nhận thấy người có lòng tin chạm vào áo Ngài và chữa lành cho người phụ nữ xuất huyết kinh niên, Ngài đã cho em bé sống lại sau giấc ngủ triền miên như tiên báo chính Ngài sẽ phục sinh, cũng như Ngài đã từng cho ông La-gia-rô chết đi sống lại. => :: [Cong Giao Viet Nam](#) ::

III-CHÚA LÀ MẠCH SỐNG, NGƯỜI BAN SỰ SỐNG CHO NHỮNG AI CÓ LÒNG KHIÊM HẠ

* Ông trưởng hội đường quên mình là người có vai vế, chức tước, địa vị trong xã hội, tìm đến van xin Đức Chúa Giêsu. Trong con mắt người thường, nhất là của bọn kinh sư biệt phái, ông Giêsu cũng chỉ là một thầy giảng đạo lang thang đó đây, vậy mà ông hạ mình sụp lạy dưới chân Người chỉ vì muốn con gái mình được cứu sống.

* Trong tám mối phúc thật của Bài Giảng Trên Núi, Chúa Giêsu nhấn mạnh: "Phúc thay ai có lòng nghèo khó, vì Nước Trời là của họ. Phúc thay ai hiền lành, vì họ sẽ được Đất Hứa làm gia nghiệp" (Lc 6: 20-23). Trong Kinh Thánh, nghèo khó là thái độ của người khiêm tốn, hóa nên như trẻ em (Mt 18:1-11), hiền lành luôn đi đôi với sự nghèo khó, khiêm nhường, nhỏ bé, yếu đuối, oan ức.

* Ông Na-a-man, tướng chỉ huy quân đội của vua A-ram, mắc bệnh phong hủi. Cô bé giúp việc cho vợ ông Na-a-man nói với bà chủ: "phải chi ông chủ con được giáp mặt vị ngôn sứ ở Sa-mari, thì chắc ngôn sứ sẽ chữa ông khỏi bệnh phong hủi!" Ông Ê-li-sa cho biết hãy đi tắm bảy lần trong sông Gio-đan. Da thịt ông sẽ trở lại như trước, và ông sẽ được sạch. Ông Na-a-man nổi giận bỏ đi và nói: Nước các sông Avana và Pácpa ở Đa-mát chẳng tốt hơn tất cả nước sông ở Ít-ra-en sao? Ta lại không thể tắm ở các sông ấy để được sạch hay sao?" Ông quay lưng lại và tức tối ra đi, các tôi tớ của ông đến gần và nói: "Cha ơi, giả như ngôn sứ bảo cha làm một điều gì khó, chẳng lẽ cha lại không làm? Phương chi ngôn sứ chỉ nói: Ông hãy đi tắm, thì sẽ được sạch!" Nghe vậy, ông xuống mình bảy lần trong sông Gio-đan, theo lời người của Thiên Chúa. Da thịt ông lại trở nên như da thịt một trẻ nhỏ. Ông đã được sạch. Cùng với đoàn tùy tùng, ông trở lại gặp người của Thiên Chúa. Ông vào, đứng trước mặt ông ấy và nói: "Nay tôi biết rằng: trên khắp mặt đất, không đâu có Thiên Chúa, ngoại trừ ở Ít-ra-en. Xin ĐỨC CHÚA tha thứ điều ấy cho tôi tớ ngài!" (2V 5). Nhờ ông biết khiêm tốn dẹp bỏ lòng kiêu ngạo, ông đã được chữa lành.

III-CHÚA LÀ MẠCH SỐNG, CHÚA ĐÒI LÒNG QUẢNG ĐẠI ĐEM SỰ SỐNG ĐẾN CHO ANH EM

* Đức Giê-su trả lời hai ông Gia-cô-bê và Gio-an: "*Con Người đến không phải để được người ta phục vụ, nhưng là để phục vụ, và hiến mạng sống làm giá chuộc muôn người.*" (Mc 10: 35-37; 42-45). **Chúa Giêsu đến thế gian như người phục vụ. Người là gương mẫu về lòng quảng đại.** Thư thứ hai của Thánh Phaolô Tông đồ gửi tín hữu Côrintô viết: "anh em biết lòng quảng đại của Đức Giêsu Kitô, mặc dù giàu sang, Người đã nên thân phận nghèo khó, để nhờ việc nghèo khó của Người, anh em nên giàu có". Nhưng không lẽ để cho kẻ khác được thư thái, mà anh em phải túng thiếu, nhưng phải làm sao cho đồng đều. Trong hoàn cảnh hiện tại, sự dư giả của anh em bù đắp lại chỗ thiếu thốn của họ, để sự dư giả của họ bù đắp lại sự thiếu thốn của anh em, hầu có sự đồng đều như lời đã chép rằng: "*Kẻ được nhiều, thì cũng không dư; mà kẻ có ít, cũng không thiếu*". **Vì thế, người Ki-tô hữu phải biết chia sẻ với anh chị em nghèo khổ bằng sự quảng đại và huynh đệ.** (Bài đọc II).

* Ông chủ kia thuê thợ vào làm vườn nho, đôi bên đã thoả thuận tiền công mỗi người được trả một đồng. Cuối ngày trả lương, người thợ đến làm trước cũng như người thợ đến sau đều được trả một đồng như nhau. Người đến trước so bì, bất mãn. Ông chủ trả lời: "Chẳng lẽ tôi lại không có quyền tùy ý định đoạt về những gì là của tôi sao? (Mt 20,15). Kẻ so bì ghen tị không biết rằng ông chủ đã đối xử với người đến sau theo lòng nhân từ quảng đại, vì ông thấy người này nghèo khổ, cần có thêm tiền để nuôi sống, hẳn tội nghiệp đáng xót thương.

* Nhìn cảnh dân chúng, một đám rất đông, lại không có gì ăn, Đức Giêsu gọi các môn đệ lại mà nói: "*Thầy chạnh lòng thương đám đông, vì họ ở luôn với Thầy đã ba ngày rồi mà không có gì ăn! Nếu Thầy giải tán, để họ nhin đói mà về nhà, thì họ sẽ bị xỉu dọc đường. Trong số đó, lại có những người ở xa đến.*" Các môn đệ thưa Người: "Ở đây, trong nơi hoang vắng này, lấy đâu ra bánh cho họ ăn no?" Người hỏi các ông: "Anh em có mấy chiếc bánh?" Các ông đáp: "Thưa có bảy chiếc." Người truyền cho họ ngồi xuống đất. Rồi Người cầm lấy bảy chiếc bánh, dâng lời tạ ơn, và bẻ ra, trao cho các môn đệ để các ông dọn ra. Và các ông đã dọn ra cho đám đông. Các ông cũng có mấy con cá nhỏ. Người đọc lời chúc tụng, rồi bảo các ông dọn cả cá ra. Đám đông đã ăn và được no nê. Người ta nhặt lấy những mảnh bánh còn thừa: bảy giỏ! Mà đám đông có khoảng bốn ngàn người." (Mc 8,1-10). Nhờ lòng quảng đại của Chúa yêu thương, họ đã được ban cho sự sống.

* Trong nhà giam tại trại tập trung Auschwitz, do Đức Quốc Xã dựng tại BaLan, lần trong nhóm tù nhân vừa được dẫn tới ngày 30/7/1941, có cha Maximilianô Kolbe bảng số 16670, dòng Phanxicô Balan. Hôm ấy thiếu mất một tù nhân. Theo nội quy của trại cứ một tù nhân đào thoát là hai mươi tù phải nhịn ăn cho đến chết. Sáng hôm sau điểm danh, cai ngục báo tin không tìm được kẻ đào thoát. Hẳn dừng lại trước hàng tù nhân tuyên bố: "Mười đứa trong tụi bay sẽ chết thay. Lần sau sẽ là 20 đứa. Nhưng rồi một chuyện bất ngờ xảy ra: có một người tù không thuộc nhóm bị chỉ định, mạnh dạn bước ra xin được chết thay cho một trong những người bị lên án tử. Đó là Cha Kolbe. Cha chỉ vào người tù vừa mới la khóc. Cha trả lời cai ngục: "Vì người này còn có gia đình". Cai ngục ra hiệu đồng ý. Cha Kolbe nhập bọn với đám tử tội. Các tù nhân bị lột hết quần áo, nhốt vào một căn hầm, không có gì ăn uống. Căn hầm này trước đây luôn vang những tiếng kêu la thảm thiết. Nhưng lần này lính Đức quốc xã rất ngạc nhiên. Đám tử tù cầu nguyện và ca hát. Vẫn có tiếng rên rĩ, nhưng không còn là những tiếng kêu tuyệt vọng nữa.

Ngày 14-08-1941 cửa phòng giam đối được mở ra. Mọi người đều đã chết, trừ một mình cha Kolbe, thân mình tàn rũ nhưng mắt vẫn rực sáng, mặt rạng rỡ. Cai ngục chích cho một mũi thuốc độc ân huệ. Cha chết ngay, xác cha bị hoả thiêu, nắm tro tàn bị ném tung trong gió.

Tại phòng họp báo toà thánh Vatican ngày 14-10-1971, Đức Hồng Y Wojtyla sau này là Đức Thánh Cha Gioan-Phaolô II tuyên bố:

"Chân phước Maximilianô Kolbe không biết đến hận thù là gì. Trong nhà tù Pawiak, ở Vacsava, trong trại tập trung Auschwitz Ngài nhìn những người hành hình cũng như những kẻ bị hành hình với cùng một cái nhìn trong sáng đến nỗi những kẻ tàn bạo nhất cũng phải quay mặt đi: "Đừng nhìn bọn tao như thế". Con người mang bảng số 16670 ấy đã dành được một cuộc chiến thắng khó khăn nhất: ấy là cuộc chiến của tình yêu biết xá tội, biết thứ tha. Ngài đã đi vào trong cái vòng luẩn quẩn hiểm ác của hận thù với một cõi lòng nóng bỏng tình yêu và lập tức cái "ngón trù ếm" quý quái của nó bị giải độc. Tình yêu đã mạnh hơn sự chết".

Cha tự nguyện hy sinh mạng sống, vì cha muốn cho người bạn tù được sống. Noi gương Chúa Kitô Phục Sinh, Cha đem hiến tặng tình yêu quảng đại để đem sự sống đến cho đồng loại.

LỜI NGUYỆN:

Lạy Chúa

Xin Ngài giải mưa thuận gió hoà nắng ấm,
Cho tươi tốt hoa màu mảnh đất hồn con
Hồn con ngọn cỏ héo hon
Được Ngài mưa móc xanh non nỡn nà.
Hồn thơ con tiến dâng Cha,
Con xin ngay thẳng thật thà hy sinh.
Ngài là mạch sống trường sinh,
Hồn con chan chứa Thần Linh của Ngài,
Hồn con sống mãi với Ngài
Giữa trời đất mới, đời đời hân hoan,
Dầu cho lũ lụt dâng tràn,
Cũng không dâng tới hoàn toàn bình an.

::: Cong Giao Viet Nam :::

https://youtu.be/KawM_EkLwww

Ben. Đỗ Quang Vinh